

SUHAI PÁL

Fülkefényben

*Képzeld el, hogy az emberek
egy barlangszerű föld alatti lakóhelyen
[...] gyermekkoruktól fogva
[...] meg vannak kötözve...
(Platón: Állam VII. 514 a)*

Mint valami furcsa fürdőhelyen: a kabinsor.
Vagy magánzárkák? A kabinos, a börtönőr
udvarias, de határozott mozdulattal tessékelt
befelé a frissen lakkozott zárkák egyikébe,
mely belülről szekrényre inkább hasonlított,
mint bármilyen szűk építményre, cellára akár.
Csupa-fal, egyszemélyes fenyőfa fülkébe jutottam,
melyben egy falra szerelt pad vagy lóca volt
az egyetlen bútordarab. Még kübli se. De minek is?
Izgatottan, kíváncsian vagy lehangoltan,
nem is tudom már, így néztem sivár otthonomra.
De mindentudón is. Láttam, fölillant értelme
már, miféle büntetőintézet ez – vigasztalóhely.
S míg álltam ott a függőlegesben, a szemközti
falon megjelent egy, aztán még egy kép: keretben
gyerekkor, anya. Aztán képek: megint és megint.
Egész valómat betöltötte az emlék. Élet, vagy
más hasonló szükség semmi nem zavart már.
Álltam a *fülkefényben*, s tudtam, ezekért éltem
egykor, semmi másért, csupán e képekért.